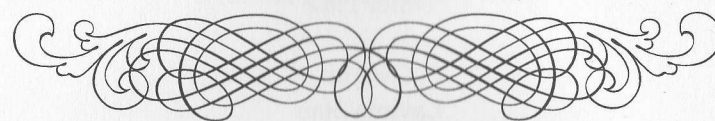

Alina Cosma

Tărâmul Mistic

Îngerul Luminii

EDITURA

primus

Oradea, 2017

Prolog

Palatul de marmură domnea ca un colos pe pajiștea pârjolită în urma luptelor din ultima vreme. Cele patru turnuri, care se înălțau semețe înspre nori, erau învăluite într-o liniște de mormânt în miezul zilei.

În sala uriașă a tronurilor cele trei ursitoare se apropiară de fuioare. Prima trase un fir, apoi se întoarse spre omuleții cu pielea verde care așteptau nerăbdători, în tăcere.

– Gardianul vostru va fi un mare luptător, le spuse ursitoarea.

Apoi cea de-a doua ursitoare luă un alt fuior și formă un fir. Se întoarse spre Unicorn.

– Transmite-i Regentului că gardianul vostru și-a început menirea!

Cea de-a treia ursitoare privi la frumoasa stăpână a spiritelor aerului și îi zâmbi, scoțând un fir moale și subțire din următorul fuior.

Se pregăteau să plece când în mijlocul sălii apărură un fuior luminos din care ieși un fir strălucitor, care se înălța spre bolta din marmură albastră a tavanului, apoi se pierdu în înălțimi.

Capitolul 1

Cele două familii își așezară corturile în poienița din pădure. Copiii alergau printre tufe țipând și râzând.

Cel mai mic, un băiețel de șapte anișori, observă un iepuraș care părea să îl privească. Copilul se îndreptă spre animalul care nu dădu niciun semn de teamă. Iepurașul țopăi printre tufe, apoi se opri întorcând capul. Băiatul îl urma de la distanță. Animalul porni din nou, privind înapoi din când în când. După o vreme un alt iepuraș i se alătură. Un pui de vulpe mergea la câțiva pași distanță în dreptul lor. Băiatul era încântat. Își continuă drumul, fără să-și dea seama că se îndepărtase de poieniță.

Când obosi se așeză pe trunchiul unui copac răsturnat. Cei doi iepurași așteptau la distanță, alături de puiul de vulpe. Un arici se apropie, băiatul se aplecă și îi atinse căpșorul lipsit de ace. Simțea că-i sare inima din piept de bucurie pentru aventura pe care o trăia. Va avea ce să le povestească prietenilor săi când se va întoarce!

– Oare visez? îi spuse ariciului. Numele meu este Eduard!

Două veverițe se apropiară și îi așezară la picioare nuci.

– Mulțumesc! Nu mi-am dat seama că mi s-a făcut foame!

După câteva minute porniră din nou, adâncindu-se în pădure, într-un număr tot mai mare. Li se alăturară șoricei, hârciogii și alte animale mici. Iarba și pământul fremătau.

Cei doi iepurași care conduceau alaiul intrară în trunchiul răsturnat al unui copac găunos. Celelalte animale se opriră și îl priviră pe băiețel.

– Unde s-au dus iepurașii? întrebă supărat Eduard.

Se aplecă și privi în trunchiul copacului. Era întuneric înăuntru. Ariciul intră și el. Apoi îl urmă restul animăluțelor.

– De ce plecați cu toții? Nu mă lăsați singur!

Puiul de vulpe se opri în dreptul lui și îl privi.

– Vreți să intru și eu acolo? Nu știu dacă am loc! Eu sunt mai mare decât voi.

Se așeză pe genunchi și intră în scorbură. Rămase surprins când își dădu seama că interiorul nu era atât de îngust cum crezuse. Înaintă sprijinindu-se pe genunchi și mâini. Era întuneric acolo. După puțină vreme observă o luminiță. Când ieși din scorbură, își dădu seama că acum se afla în fața unui copac înalt și bătrân, care își înălța crengile spre bolta cerească.

– Unde sunt? întrebă Eduard speriat.

Un omuleț cu pielea verde și urechi ascuțite, care nu-i ajungea nici măcar până la umeri, își făcu apariția de după un tufiș.

– Ai ajuns în Tărâmul Mistic, îi răspunse omulețul.

Băiatul îl privi cu neîncredere.

– Nu-ți fie teamă, Eduard! Nu vrem să-ți facem rău. Avem nevoie de ajutorul tău.

– Cu ce aș putea să vă ajut?

– Tu ești gardianul nostru.

– Gardian?! se miră băiatul. Ce e un gardian?

– Ești protectorul nostru. Eu sunt un gnom, spiriduș al pământului.

– Rafael, mai zăbovești mult?! strigară vânătorii adunați în fața cabanei.

Tânărul oftă. Nu îi făcea plăcere să meargă la vânătoare. Nu se făcuse medic veterinar ca să asiste la moartea animalelor. Când ieși, grupul se îndepărtase. Încălecă mânzul pe care îl primise și porni în urma lor încet. Era mult în spatele lor, dar nu avea de gând să se grăbească. Știa de regula „să nu stai departe de grup”, dar nu-i păsa, se săturase de acele partide de vânătoare, iar alt loc de muncă nu se mai ivise de mai bine de un an. Era deprimat, trăia de pe o zi pe alta, făcând de toate pentru o gură de mâncare.

La un moment dat observă între copaci un cerb mareț. Își opri mânzul și admiră cerbul. Coarnele mari și corpul masiv îi dădeau de veste că era un specimen bătrân. Nu știa că în acele păduri existau asemenea exemplare rare. Patrupedul rămase câteva clipe privindu-l, apoi se îndepărtă încet, parcă îl invita să-l urmeze. Îl urmări o vreme, fără să-și dea seama că se îndepărtase mult de grup. Cerbul se opri pe potecă și îl așteptă să se apropie. Încetini galopul calului, între copaci observă o căprioară. Calul începu să necheze.

– Ce este? îl întrebă mângâindu-i coama.

Animalul se întoarse, iar el observă năluca unui cal alb, care se îndepărta. Calul lui porni încet în urma arătării. După o vreme ieșiră pe pajiștea acoperită de iarbă, de un verde crud. Animalul său se aplecă să ia o gură de iarbă. Tânărul rămase uimit la vederea frumosului cal alb-luminos, cu un corn în frunte. Descălecă. Unicornul îl privea din depărtare. Auzi mișcare în urma lor, în pădure. Dintre copaci apărură o tânără îmbrăcată în piele de căprioară, purtând în spate un arc și o tolă cu săgeți, urmată de cerbul pe care îl urmărise.

– Nu-ți fie teamă, Rafael! îi zise tânăra.

- De unde îmi știi numele? Și cine ești?
- Când erai mic te vegheam când te pierdeai prin pădure. Își aminti vag de imaginea ei.
- Nu mă pierdeam, o contrazise el.
- Fata îi zâmbi.
- Noi aveam grijă să te întorci nevătămat acasă.

Avea dreptate, animalele pădurii îl scoaseră din bucluc de multe ori. Pribegea din copilărie prin păduri și nu de puține ori se pierduse, dar ca prin minune de fiecare dată animalele îl conduceau înapoi pe potecă.

- Ești o închipuire?
- Nu. Sunt Diana, regina cerbilor. Iar el este Pegas!
- Tânără arată spre unicornul care se apropiase.
- Ce se întâmplă? întrebă tânărul speriat.
- Avem nevoie de ajutorul tău. Tu ești gardianul nostru.

*

Fetița se trezi speriată de zdruncinătura și bubuitura puternică. Era întinsă pe bancheta din spate a mașinii părinților săi. Afară era întuneric. Își văzu părinții nemișcați pe scaunele din față. Apoi auzi o voce blândă care o chema pe nume. Se ridică și văzu o ființă luminoasă care stătea afară, lângă autoturism. Ființa înfățișa o femeie frumoasă care îi zâmbea.

- Ești un înger? întrebă fetița.
- Sunt o silfă, spirit al aerului.

Înfățișarea își întinse mâinile spre ea. Fetița se lăsa luată în brațe.

- Și mami cu tati?
- Vor fi bine, îi răspunse spiritul îndepărtându-se de mașină.

Respect pentru — Au murit?

Silfa o privi cu compasiune.

– Da, Hope.

– Sufletele lor s-au dus la Dumnezeu să se odihnească în grădina Lui frumoasă?

– Da.

– Îi voi mai vedea?

– De fiecare dată când vei dori.

*

Animalele erau adunate în inima pădurii.

Frunzele începură să se miște în vârtejuri mici, din ele materializându-se o ființă care semăna cu un tânăr. Fața nu i se deosebea prea bine, avea ochi verzi ca smaraldele și o stea strălucitoare în frunte. Toate vietățile se închină apariției.

Rămaseră în picioare doar cei trei gardieni, Eduard, Rafael și Hope. Înfățișarea se apropie. Fetița îi zâmbi.

– Vă mulțumim pentru că ați răspuns chemării noastre.

Își întinse brațul, iar în mână îi apărură o spadă din material strălucitor argintiu, cu mâner bătut în smaralde.

– Pentru tine, Eduard! zise întinzându-i spada.

Băiatul apucă arma cu amândouă mâinile, dar rămase uimit cât de ușoară era.

Apoi înfățișarea se întoarse spre Rafael și îi întinse un arc căptușit cu piele de căprioară.

Urmă micuța Hope, care de puțină vreme împlinise cinci anișori.

– Ție ce pot să-ți ofer? o întrebă înfățișarea. Tu ești cea mai curajoasă dintre toți și nu ai nevoie de arme.

Fetița zâmbi.

– O baghetă magică?

– Cred că știu ce ar fi cel mai potrivit pentru tine, zise Regentul.

Își ridică privirea spre bolta cerească. O luminiță coborî și se așeză încet în palma fetei. Era o mică zână.

– Ea este Aura. Când vei avea nevoie de ajutor, ea va fi alături de tine. Aripioarele ei produc un clinchet cristalin pe care îl aud toate zânele de pretutindeni.

– Mulțumesc.

Apoi Regentul se îndepărtă de ei.

– Mare Regent, i se adresă o tânără îmbrăcată în alb, cu trupul transparent. Noi încă nu ne-am găsit gardianul.

– Va trebui să începem lupta fără el. Nu mai putem aștepta.

Animalele făcură loc să treacă frumoasa nimfă, regina Tetis.

„Măreț Regent, Stăpânul meu vă cere insistent ajutorul”, i se adresă telepatic.

Mici peștișori albaștri plutind în jurul gâtului ei formau un colier viu.

„Serena, sora mea a pierdut un număr mare de sirene și delfini în lupta cu gorgonele.”

– Și mie îmi atacă puii, începu să se plângă o ursoaică uriașă.

Regentul privi spre grupul felinei.

– Rege Lion, i se adresă unui leu impunător cu o coamă aurie, va trebui să pui străjeri.

– Dionis și elfii stau alături de slujitorii mei de pază, răspunse leul.

Regentul se întoarse către Tetis.

– Din păcate nu avem posibilitatea de a vă ajuta.

Capitolul 2

Tânăra trecu pe malul apei în drum spre casă. Observă o vrăbiuță rănită. Se apropie, dar micuța vietate se sperie și încercă să fugă.

– Nu te speria! Vreau doar să te ajut!

Vrăbiuța se întoarse spre ea. Apoi se apropie încet și i se urcă în palma întinsă. Tânăra îi cercetă aripa cu grijă.

– Nu cred că este foarte grav. Te voi duce la mine acasă și voi încerca să-ți bandajez aripa.

Vrăbiuța o privea copleșită. O duse acasă, iar după ce o bandajă, îi făcu un cuib pe pervazul geamului, dându-i pâine și apă.

Într-o zi un porumbel trecu pe acolo, iar ciripitul insistent al vrăbiuței îi atrase atenția. Tânăra nu era acasă. Spre seară porumbelul se întoarse și așteptă alături de vrăbiuța pe pervaz. Fata îi observă și deschise fereastra.

– Ți-ai chemat un prieten?

Păsărelele începură să ciugulească firmiturile.

Peste noapte tânăra avu un vis ciudat. Se afla în parcul pe care îl traversa în fiecare zi în drum spre casă, așezată pe o bancă, înconjurată de porumbei. Din senin apăru o tânără îmbrăcată într-o rochie albă dintr-un material vaporos.

– Daria, îți mulțumesc pentru că mi-ai îngrijit servitorii, zise înfățișarea.

– Nu înțeleg...

– Sunt Iris, zâna porumbeilor.

– În copilărie îmi plăceau poveștile cu zâne, se amuză Daria.

– Acum nu-ți mai plac?

– Uneori mai visez cu ochii deschiși.

Visul se repetă în fiecare noapte timp de o săptămână. Aripioara vrăbiuței se vindecă, iar micuța necuvântătoare își luă zborul.

*

Era o noapte furtunoasă, zguduită de fulgere și tunete. Într-un târziu adormi, dar se trezi când se trânti geamul, iar o rafală de vânt se năpusti în cameră. Se sperie îngrozitor când i se păru că vede o fantomă.

– Nu te speria, Daria. Nu vreau să-ți fac rău.

Tânăra o privi cu atenție, purta o rochie albă ca zeițele din antichitate.

– Eu sunt Atena.

– Ești un suflet care nu-și găsește liniștea?

– Nu.

Vântul sufla cu putere.

– Dă-mi voie să închid fereastra! zise, apropiindu-se cu speranța ca după ce va închide geamul, să revină totul la normal. Ce furtună!

– Nu este o furtună obișnuită, este un război.

Se întoarse ușor dezamăgită, înfățișarea nu dispăruse.

– Ai legătură cu visul pe care l-am avut?

– Iris a încercat să te convingă.

– Unde este această Iris acum?

– Acolo, răspunse făptura arătând spre un fulger din depărtare.

– Ce este acolo?

– Lupta care se dă între Stăpânul focului și Geea.

Rămase tăcută.

– Închide ochii! îi spuse ființa.

O ascultă. Își aminti cum picta, cânta, examenele pe care le dăduse.

– Ai fost inspirată de niște spirite numite muze.

– Am crezut că sunt îngeri...

– Și eu sunt o muză.

Tânăra își deschise ochii.

– Voi mi-ați inspirat atracția spre meseria de medic?

– Acea chemare ai avut-o în inima ta.

Se lăsă tăcerea pentru câteva clipe.

– Avem nevoie de ajutorul tău.

– Cu ce pot să vă ajut?

– Tu ești al șaptelea gardian al Tărâmului Mistic.

– Gardian?!

– Există patru stăpâni ai elementelor primordiale: pământ, apă, foc și aer. În urmă cu ceva vreme acești stăpâni au intrat în conflict. Stăpânul Focului vrea să stăpânească totul. S-a aliat cu Stăpânul Aerului, iar împreună vor distruge tot ce există pe pământ și în ape.

– Care sunt ceilalți stăpâni?

– Geea, stăpâna pământului și Oceanus, stăpânul apei.

– Ceilalți sunt mai puternici?

– Vom pierde lupta. Geea nu poate să ne ajute pentru că este un spirit, motiv pentru care a cerut gardieni care să lupte pentru apărarea viețuitoarelor.

– Crezi că eu sunt unul dintre acei gardieni?

– Da.

– Unde sunt ceilalți gardieni?

– Noi avem cinci. Gardianul celor patru vânturi a fost găsit de Raul, stăpânul focului.

– Eu ce gardian ar trebui să fiu? o întrerupse.

– Tu ești gardianul zburătoarelor.

– Cum v-ați dat seama că sunt un gardian?

– Vrăbiuța pe care ai îngrijit-o ți-a înțeles limbajul.

– Iris nu este un gardian?

– Nu.

– Dacă pierdeți, ce se va întâmpla?

– Nu va fi prea bine.

– Crezi că v-aș fi de folos?

– Cu siguranță ne-ai putea ajuta, mai ales pe micile zburătoare.

– Cum le pot ajuta?

– Va trebui să te trec în Tărâmul Mistic.

– Nu am mai auzit de acest tărâm.

– Tărâmul Mistic este un univers de trecere între lumea fizică a oamenilor și lumea spiritelor. Este tărâmul care face legătura și echilibrul între cele două lumi.

– Și cum mă vei trece?

Zâna își ridică brațele, iar un vârtej ușor de aer le împrejmui. Nu mai vedea nimic în jurul lor. După câteva clipe totul se liniști. Daria se trezi întinsă pe covorul de iarbă crudă. Își dădu seama că era privită, înconjurată de ființe fantastice. Printre ele o recunosc pe Atena.

– Am ajuns?

– Da, îi răspunse muza. El este Regentul Pădurii, servitorul Geei.

Daria se întoarse spre înfățișarea din frunze.